

**Cogitationes, Sive Considerationes Christianae Pro
singulis Anni diebus**

Complectens Julium, Augustum, Septembrem

Nepveu, François

Monachii, 1709

Dies 13. Quanti momenti sit statum ingredi, ad quem vocati sumus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60520](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-60520)

September,

DIES XIII.

Quanti momenti sit, statum
ingredi, ad quem à Deo Vo-
cati sumus.

I.

Nihil est majoris ponderis, nihilque ju-
stius, quam statum amplecti juxta
Vocationem divinam, & vitae genus eli-
gere, ad quod Providentia divina nos de-
stinavit. Universus terrarum orbis est, ut
ita dicam, Domus Dei; cuius familiam o-
mnes homines componunt: hi in ea de-
gunt, velut illius subditi, & filii. Ad Pa-
trem spectat, & Dominum cujvis sta-
tionem suam assignare. Deus Pater est,
Deus Magister est infinitè sapiens; scit pro-
inde, quid cujvis conveniat; sed & non
minùs bonus, quam sapiens est; itaque ad
statum nobis convenientem certò nos vo-
cabit, si ipsius directioni nos committa-
mus: quod tamen potissima hominum pars
non facit; sed à casu, cupiditate, animi le-
vitate, spiritu proprij commodi, vel am-
bitionis allecti, axiomatis non sat proba-
tis ducti alicui statui se mancipant. Fie-

R. 2

ii.

September. rine tum potest , ut non aberrent, dum ma-
lis adeò ducibus sese credunt ? sed , prô do-
lor ! errare ferè non possunt , quin in præ-
cipitium ruant. Si nihil est facilius, quâm
in id delabi, difficilius nihil est , quâm ex
eo emergere.

II. Effectus hujus aberrationis funesti
sunt. Ubi enim quis aberravit, nullum
amplius gressum movet , qui eum à termi-
no non abducat. Ex eo tempore , quo
quis non est in statu , quem ei divina Pro-
videntia assignavit, nihil ei è sententia suc-
cedit. Deus nos facultatibus, & animi
dotibus statui vitæ , ad quem nos vocârat,
accommodatis instruxit : hunc si fuissimus
ingressi , fieri non potuisset , ut cum hisce
dispositionibus non omnia bene ageren-
tur : sed, cùm nos aliam viam ingressi , mu-
neri nos implicuerimus , cuj Deus nos ve-
luti minùs aptos non destinabat mirumne
est , si id malè administremus , & optato
frustremur successu ? dein , annon consi-
liorum successus , vitæque nostræ felicitas

Psal. 1.26. à Deo, ejusque benedictione pendet ? *mf.*
Dominus ædificaverit domum , inquit Prophe-
ta , in vanum laboraverunt qui ædificant eam :
Miramur , virum illum tanto ingenio, tan-
tisque naturæ dotibus præditum , tantis
meritis instructum rem tam infeliciter ges-

xere,

rere, consilia ejus disturbari, fortunam e- Septembris
verti. Habebat, ut videtur, omnia, quæ ad felicem rei exitum erant necessaria; ni-
hil ei deerat, nisi Benedictio Domini: &
hæc una fecit, ut omnia eum deficerent.
At qua de causa Deus ei non benedixit?
hæc est, quod Deo non consulto, non vo-
catus, huic statui, huic muneri le addixe-
rit. Os aliquod, quod extra locum suum
est, multum doloris sentit, totique affer-
corpori: sic homo, qui in loco à divina Pro-
videntia sibi destinato non est, non nisi
conscientiae angores, molestias, & indi-
gnationes experitur; multum patitur, &
magnam alijs patiënti materiam afferit.
An non hoc inde oritur, quod tam paucos
homines conditione sua contentos videa-
mus? an non hæc est omnium anxietas-
tum tuarum origo?

III. Verùm, quanti momenti sit, sta-
tum aliquem, Deo vocante, amplecti, ex
eo patet, quod dici possit, salutem no-
stram ex eo pendere. Gratia Vocationis
est gratia magni ponderis, gratia decisiva,
gratia vniuersalis, quæ infinitas alias in se
comprehendit, si Vocationem negligas,
omnes hæc gratiæ tibi deerunt. Si iste ho-
mo, qui tam sanctè vivit in quadam Reli-
gione, in sæculo mansisset, forsitan scelera-

September.

tus fuisset. Quām multas ipsius status
gratias saltem protectionis, & directionis
complectitur? quot media salutis suppe-
ditat? à quām multis eum periculis remo-
vet? an non hæ gratiæ huic statui erant af-
fixæ; quem si ingressus non fuisset, habui-
ſerne illas? alius ex adverſo ab ordine Pro-
videntiaæ divinæ aberravit, nec Religio-
nem, quod Deus ipsum vocārat, ingressus
est. Idcirco excidit ordine Providentiaæ hu-
jus peculiaris, hac Bonitate extraordina-
ria, quæ ei gratias fortes, gratias extraor-
dinarias destinabat; quarum ope salutem, &
tutò & facile fuislet consecutus; & incidit
in ordinem cujuspiam Providentiaæ gene-
ralis, Providentiaæ communis, quæ ipi
gratias communes, gratias ordinarias im-
pertit; quibus etiæ salutem obtinere pos-
ſi, vix tamen, ac ne vix quidem eam con-
sequetur.

Si stabili vitæ generi nondum te addixisti;
statue te ei non addicere, nisi à Deo vocatus id
fueris. Si verò eum non vocatus iniisti, time,
demissè te gere, & conare errorem fidelitate, &
fervore tuo supplere.

Væ filij desertores, ut faceretis consi-
lium, & non ex me! ut ordiremineti tam,
sed non secundūm spiritum meum. Isa. 30.

v. 1.

Si

Sicut non habuit præmij meritum, ut *september* vocaretur, sic inchoat meritum supplicij, cùm vocatus venire neglexit. *Aug.*

DIES XIV.

De Modo Cognoscendi di-
vinam ad statum certum
vocationem.

I.

Nihil est Majoris momenti, quām statum aliquem amplecti, ad quem à Deo vocamur; nihil magis necessarium juxta, ac difficile, quām id cognoscere. Amor nostri ipsorum, cupiditates, affectus immoderatus, quo in voluptates, & honores ferimur, reverentia, & obsequendi studium, quo amicos nostros prosequimur, amor, interior grati animi sensus, & obedientia, quam consanguineis nostris debemus, præjudicia mundi, decentiæ conditioni, & natalibus nostris affixæ, libertatis amor, natura denique ipsa, & ratio; sed natura corrupta, ratio perversa, conspirare videntur ad obducendum oculis nostris velum, ut percipere non posse nobis videamus omnia hæc lumina, quibus Deus nos illustrat, ad monstrandam nobis suam de-

R 4

cer-